

Faderens Opholdskommune for at faa afkrævet ham Bidrag, komme en Skrivelse fra Sogneraadet om, at han ikke har villet betale. Det var den første Skrivelse. Den næste Skrivelse fra Politimesteren gaar da til Sogneraadet for Moderens Opholdskommune med Anmodning om, at man vil være saa flink at udbetale hende Bidraget forskudsvis. Den tredje Skrivelse er en Skrivelse til Sognefogden i det Sogn, hvor Moderen opholder sig, om han vil meddele hende, at nu kan hun faa Bidraget udbetalt forskudsvis, naar hun med den Skrivelse, han hermed skal overlevere hende, henvender sig til Sogneraadet. Den fjerde Skrivelse fra Politimesteren er til Sognefogden i det Sogn, hvor Faderen opholder sig, om han nu vil foretage Udpantning, for saa vidt Beløbet ikke bliver betalt, og den femte Skrivelse kommer, naar der fra Sognefogden er kommet Svar tilbage til Politimesteren, idet denne saa skriver til Sogneraadet for Moderens Opholdskommune, at nu er der foretaget Udpantning. Under normale Forhold er der disse fem Skrivelser at besørge for Politimesteren. Hvorledes bliver da Forholdet nu efter det, her foreligger, saaledes som det forelaa fra Folketingets Side, da det blev sendt op til Landstinget. Begyndelsen er den samme. Moderen henvender sig til Politimesteren. Saa skriver Politimesteren til Sognefogden i det Sogn, hvor Faderen opholder sig, om han vil afkræve ham Bidraget, og hvis han ikke betaler, foretage Udpantning, hvis der da i det hele er noget at foretage Udpantning i. Politimesteren har samtidig udbetalt Bidraget forskudsvis til Moderen; men dette kræver ingen Skrivelse, det er noget, han besørger samtidig med, at Henvendelsen sker til ham. Naar der saa kommer Besked tilbage fra Sognefogden, at nu er det besørget, og at der ingen Ting var at foretage Udpantning i, skal Politimesteren jo have Bidraget ind hos Faderens Forsørgelseskommune. Nu tager jeg det værste Tilfælde, der kan indtræffe. Det er dette, at Politimesteren skriver til den Kommune, som han antager for Forsørgelseskommune, men at denne saa nægter at være det og henviser til en anden Kommune som formentlig Forsørgelseskommune. Det er udtrykkelig nævnt i Lovforslaget, at saaledes kan det ske, og saa har Politimesteren at henvende sig til den Kommune, som der er henvist til. Det er altsaa tredje Gang, han skal skrive, naar han henvender sig til den Kommune, som den første Kommune, han henvendte sig

til, har givet Anvisning paa. Lad os nu sige, at ogsaa denne Kommune siger Nej, faa vi de fleste Skrivelser, hvorom der kan være Tale. Saa skal han sende Sagen ind til Amtet, der skal afgøre, hvilken Kommune der er Forsørgelseskommune. Naar Amtet har afgjort dette, faar Politimesteren altsaa Sagen tilbage, og saa ved han, at nu er vedkommende Kommune gaaet ind paa eller bleven tilpligtet at være Forsørgelseskommune, og saa skriver han dertil efter Alimentsbidraget. Det er 5te Skrivelse, han sender ud. Det vil altsaa ses, at det er akkurat det samme Antal, som der under normale Forhold bliver at sende ud efter den nugældende Lov. Saa har imidlertid Landstinget sat en Bestemmelse ind, og den medfører en ny Skrivelse. Landstinget har nemlig sat den Bestemmelse ind, at Faderens Opholdskommune skal have Meddelelse om, at hans Forsørgelseskommune har betalt Bidraget, altsaa at han er kommen under Fattigforsørgelse. Denne Skrivelse staaer ikke i vort Lovforslag. Den eneste Forøgelse, jeg kan se, er den, som Landstinget selv har sat ind ved, at det har paalagt Politimesteren at sende denne Skrivelse til Faderens Opholdskommune. For øvrigt er det maaske af det, der kan strides om; sikkert er det, at der kan tænkes Tilfælde, hvor der bliver mange flere Skrivelser end her, saaledes naar man ikke finder Alimentskontant, og han bor under en anden Jurisdiktion, idet der saa skal skrives til dennes Politimester om at finde ham. Men akkurat det samme kan ske nu; naar Tilfældet ligger uden for det normale, bliver der flere Skrivelser. Altsaa, jeg tror at turde hævde, at medens det bliver meget simplere og lettere for Sogneraadet, vil det blive om ikke lettere, saa dog i høj Grad simplere for Politimesteren, da han ikke faar forøget Arbejde i nogen nævneværdig Grad. Naa, det faar nu staa hen, om Antallet af Skrivelser vil blive færre eller flere, og det er heller ikke nogen væsentlig Side af Sagen.

Naar jeg trods de Ændringer, der ere satte ind i Landstinget — det vil jeg begynde med at sige, inden jeg gaar over til disse Ændringer — alligevel vil anbefale det høje Ting at vedtage Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger til eneste Behandling, er det ud fra den Betragtning, som jeg sagde havde været den til Grund liggende for Forslagsstillerne og for det Udvalg, der i forrige Samling behandlede Sagen, thi det er nemlig saaledes, at de Ændringer, der ere satte ind i Lands-